No. 3104. Woensdag 8 November 1939. 56ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 1292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 1550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

De Democratie

WAT HITLER ER VAN ZEGT.

Van verschillende zijden leest men lofliederen op de democratie, welke door schromelijke overdrijving misdoen. Ja, men draagt deze politieke theorie voor als een soort van levensbeschouwing.

Daar wij katholieken aan een beginsel en zeker aan een levensbeschouwing andere eisen stellen, vermogen wij in de democratie niet anders te zien dan een betrekkelijk goed. Wil dit systeem goed werken, dan moeten enkele voorwaarden vervuld zijn. Op zich zelf en in zich zelf kan men de democratie — n.l. het systeem, waarbij de geregeerden zoveel mogelijk of in belangrijke mate deel hebben in de Regering — niet goed noemen. In omstandigheden kan zij wel verkeerd werken. Voor een bepaald volk, in 'n bepaalde tijd kan zij verderfelijk uitwerken. Voor ons volk met zijn geschiedenis en zijn beschaving is gezonde volksinvloed heilzaam. Daarom hechten wij er grote waarde aan, dat de democratie ten onzent gehanhaafd worde. Ook, dat zij niet tot in het uiterste doorgevoerd worde en aldus ad absurdum gevoerd. Hoe meer men van een goede spijs eet, hoe gezonder. Dat zal niemand zeggen. Zo kan men het met democratie geheel verkeerd aanleggen en belanden in de domme tyrannie. Zo is het bolsjewisme van louter democratie terecht gekomen bij onderdrukking en terreur.

De Vrijheid.

Er is in democratie een element van gelijkheid en het is nu maar de grote vraag, dat element zo te regelen, dat het een factor wordt tot ware vrijheid. Vrijheid is het hoogste. Doch met deze korte zin weet men bij honderd verschillende personen honderd verschillende indrukken. Volgens katholiek denken is vrijheid niet naar haar wezen te definieren langs negatieve weg. M.a.w.: Vrijheid opgevat als de afwezigheid van uiterlijke dwang is niet het waar begrip van vrijheid. Vrijheid heeft een positieve inhoud en wel: de mogelijkheid om naar eigen aard en bestemming te geven. In de grote strijd van de negentiende eeuw, wat wel diende vóór te gaan: de gelijkheid of de vrijheid, bestaat er voor den katholiek geen zweem van twijfel: de gelijkheid heeft waarde, grote waarde, onschatbare waarde voor zover zij de vrijheid dient.

Hiermee zijn de practische vraagstukken der democratie niet opgelost. Slechts een leidend beginsel hebben wij aldus opgesteld, dat ons echter voor onze beoordeling een vaste maatstaf oplevert.

Iets nader treedt men tot de practijk, als men de hantering van het element gelijkheid overweegt. Gelijkheid der staatsburgers, mannetje naast mannetje, dus automatisch, als atomen naast elkaar, is tot nietigheid gedoemd, kan geen enkel effect opleveren. Massa als massa is tot niets in staat dan tot vernieling. Slechts de bewerktuiging der massa met taakverdeling onder leiding kan van de gelijkheid als factor tot vrijheid iets terecht brengen. In de politiek is bewerktuiging (organisatie) der staatsburgers-massa in eerste instantie slechts mogelijk door groepsvorming op de grondslag van ideeën over hetgeen het beste is in de Staat over hetgeen de Staat moet doen.

Daarom is partij-wezen voor elke volksinvloed onmisbaar en geven wij hun gelijk, die de democratie willen vernietigen, van hun standpunt gelijk, als zij het partij-wezen aantasten (meestal door de gebreken ervan in het fantastische te overdrijven of zelfs fouten ervan te verzinnen).

Slechte verdedigers van democratie — dus feitelijk vijanden — van gelijkheid van partij-wezen zijn zij, die de betrekkelijke waarden van de democratie als absoluut goed verdedigen en daardoor anderen, ook verstandigen afstoten.

Doch ook treft men voorstanders van democratie aan, die over het partij-wezen wat al te luchtig spreken.

Misschien dat wij over deze dingen nog wel eens wat naders schrijven zullen.

Ditmaal willen wij aan de democratie eens een goede dienst bewijzen door zijn allervoornaamsten tegenstander aan het woord te laten. Immers elk verstandig lezer zal de naïveteit van voorstelling der democratische practijk met afkeer lezen. Ook het sophisme, waarbij het verkeerde, wat wel eens voorkomt, niet alleen overdreven wordt doch ook als noodzakelijk aan de democratie verbonden wordt voorgesteld. En tenslotte het criterium der vrijheid. Als men die maatstaf aanlegt aan de werkelijkheid, dit deze critiek thans heeft verwezenlijkt, dan luidt het oordeel vernietigend: dat wil dus zeggen: voor een verstandige democratie zeer gunstig.

Hier laten wij dus volgen uit „Mein Kampf" van Hitler een volkomen objectieve weergave van zijn critiek op de democratie. Misschien is het voor belangstellenden wel aantrekkelijk een korte naar beste weten gemaakte samenvatting der critiek te bezitten. Hier volgt ze.

„Mein Kampf" over democratie.

Volgens den schrijver van „Mijn Strijd" (Mein Kampf) zou de democratie niets anders zijn dan een verderfelijk en stompzinnig bewind, omdat zij vormt, naar haar wezen, het bewind van de blinde en onwetende massa's. Wat bij haar beslist, is het cijfer, de hoeveelheid, niet de hoedanigheid. Zij verwezenlijkt de stof in tegenstelling tot de geest.

Volgens het genoemde boek is het parlement, zijn werktuig van bestuur, niets anders dan een beeld, afgeleid van de menigte waaruit het voorkomt. Het blijft onderworpen aan het hogere recht van het getal, van de meerderheid. En wat is nu die meerderheid?

De weerslag van de publieke opinie, welke op een gegeven ogenblik overheerste. Die opinie is meestal onbereeneerd en onredelijk, product als zij is van een gewetenloze propaganda. Die propaganda, die het wint, dat is de meerderheid. Maar zulke propaganda zelf wint slechts het pleit wanneer zij de lagere instincten van de massa vleit, inspireert, welke door handige raddraaiers kunnen worden uitgebuit, die niets anders beogen dan zich op deze wijze omhoog te werken en zich om het algemeen belang niet bekommeren.

Dat nu is de meerderheid, welke in de democratieën de macht uitoefent. Want de ministers, of zij nu in theorie wel of niet van haar afhangen, kunnen toch feitelijk slechts in overeenstemming met haar regeren. Hoe goede wil zij in den beginne ook hebben, het kan niet uitblijven, dat zij eenvoudige speelpoppen worden in de handen der meerderheid. Aldus is het de meerderheid, welke onder hun naam regeert, en door deze meerderheid regeert dus het bekrompen en onbevoegde gemeen. Daar komt bij, dat de meerderheid gewoonlijk regeert uitsluitend in gehoorzaamheid aan een partij en daardoor in de volledigste onverantwoordelijkheid, dat is te zeggen, dat zij zich niet behoeft te bekommeren over de gevolgen, al zijn ze nog zo dwaas, van haar daden. Nu doet zich volgens Hitler in de parlementaire monarchie, waar de regering niet minder onderworpen is aan de meerderheid, aan de publieke opinie, en dus niet minder geslagen is met onmacht voor al haar nationale plichten, omdat deze buiten het gezichtsveld der partijen liggen, hetzelfde voor als in een zuiver democratisch bewind.

De ontwikkeling der beschaving.

Voorts is volgens „Mein Kampf" zulk een regeersysteem in volslagen tegenspraak met alles wat de geschiedenis ons leert over de ontwikkeling der beschaving. De geschiedenis leert ons in werkelijkheid, dat de beslissende vooruitgang, door het mensdom bereikt, altijd het werk is geweest van hoogstaande persoonlijkheden, van vrije, verantwoordelijke mannen, die meestal hebben moeten strijden tegen publieke opinie en de stompzinnige traagheid der massa's geweld moeten aandoen.

Zulk soort persoonlijkheden worden nu juist onder democratische bestuursvorm geregeld verstikt en verpletterd, daar het gemeen hen instinctmatig verfoeit en meer opheeft met lieden, die met zijn eigen maat overeenkomen.

In gevolge dit zelfde beginsel veroordeelt de schrijver van „Mein Kampf" het communisme, welke hij verenigt onder de benaming „Marxisme", daar deze voor hem niets anders zijn dan de overdreven vormen van de democratie.

De Jood.

Vraagt men nu naar de methoden van propaganda en van actie onder het Marxisme, dan kunnen die met één woord worden aangeduid: de terreur. En nog is dat niet genoeg om de volle betekenis der beweging aan te duiden. Zeker, het Marxisme heeft zijn sociale theorieën, welke nogal simplistisch en lomp zijn, welke weerlegd zijn door de psychologie, door de wetenschap in het algemeen en door de geschiedenis, maar toch drukken deze theorieën de eigenlijke gedachte niet uit. Het Marxisme kan zich niet ernstig bekommeren om de wereld van de arbeid, omdat het is geschapen, gepropageerd en financieel onderhouden door de Joden! Wat het Marxisme vooral wil, dat is in de arbeidsmassa's de idee van vaderland uitroeien.

De Jood verfoeit het begrip vaderland, omdat hij door zijn traditie ontworteld is en anarchistisch door zijn temperament. Bovendien belemmert het begrip vaderland de heerschappij van de internationale geldwereld, product van de Joden, instrument voor winst en voor overheersing. Daarom kan het Marxisme niet anders dan als vijand behandeld worden door elke nationale gemeenschap, welke zich bewust is van haar verantwoordelijkheid, omdat het slechts haat betekent en de behoefte tot vernietigen. Zo moet dus de taak der gemeenschap met geheel andere middelen en methoden opnieuw ter hand worden genomen.

Tot zover de objectief weergegeven mening van Hitler.

Voor 25 jaren in de West

Vervolg.

Behalve het verhaal van kapiteinluitenant Aust is kort daarop nog een ander verhaal verschenen, n.l. van den oudsten officier van de Karlsruhe, die de ramp overleefde, van den korvetkapitein Studt, getiteld: „S.M.S. Karlsruhe" en verschenen in de Dieterichsche Verlagsbuchhandlung Th. Welcher, Leipzig.

Uit beide elkaar aanvullende verhalen geven wij het vervolg van ons vorig artikel over de thuisreis van de bemanning van de Karlsruhe. Hierin vindt men tegelijk de oplossing van het geheim waarom het vergaan van de Karlsruhe door de Duitse regering zolang verborgen is gehouden.

„De volgende dag werd het zoeken naar schipbreukelingen en materiaal als geheel doelloos opgegeven. Er werd nu vastgesteld, hoe verder te handelen. Men besloot, zich zo spoedig mogelijk weder in dienst te stellen van het vaderland en vervolgens moest getracht worden, het vergaan van de Karlsruhe, waarvan de Engelsen gelukkig onmogelijk iets konden weten, zolang mogelijk geheim te houden. Het was immers zeer onzeker of een nieuw Duits eskader zou uitzeilen. Onze plaats kon dus niet worden ingenomen en het zou dus voor de Engelsen een opluchting betekenen, wil zij dan geen strijdkrachten meer behoefden af te zonderen, om ons te zoeken en te vernietigen.

Wij moesten dus naar Duitsland en ongemerkt. Omdat het ons onmogelijk leek om via Amerika naar Europa te komen, besloten wij regelrecht naar Duitsland door te stomen. In Amerika immers zouden onze honderd man bijna niet onbekend kunnen blijven, gezien ons uiterlijk en onze haveloze kleding. Bovendien zouden de talrijke chinezen aan boord van de Indrani het vergaan van ons schip spoedig bekend hebben gemaakt.

De gehele geredde bemanning bestond 17 officieren, 17 dekofficieren en 112 onderofficieren en manschappen.

Wij gingen nu alle over op de Rio Negro, nadat wij alle voorraad en proviand van de Indrani overlaadden. Vervolgens brachten wij de Indrani tot zinken. Mochten wij nu eventueel in handen vallen van de Engelsen, dan brachten wij hun tenminste slechts het voordeel van één stoomboot.

De tocht welke nu aanving, duurde ongeveer vier weken en het was de bedoeling om langs de Ierse kust heen of andere Noorse haven te bereiken. In het Zuiden gelukte onze tocht door de grote zorgeloosheid der Engelsen en in het Noorden bovendien nog door de hevige stormen, welke daar heersten, waardoor waarschijnlijk de Engelsen niet op vreemde schepen rekenden. Ons oud schip liep ten langste niet meer dan 7.2 zeemijl per uur, doch het hield zich voortreffelijk.

In de nacht van de 18de op de 19de November berichtte onze marconist, dat er waarschijnlijk een Engels eskader in de buurt was, aangezien een Engels oorlogsschip telegrafeerde en van zeven andere stations in de nabijheid antwoord kreeg.

Wij besloten dezelfde koers te houden, wijl iedere verandering van richting toch het zelfde resultaat kon hebben. We vertrouwden op ons goed gesternte.

We maakten alles klaar om het schip zo nodig direct met de reddingsboten te verlaten en zodoende het schip direct tot zinken te kunnen brengen, als wij ons moesten overgeven.

Verschillende malen nog vingen wij berichten op, vooral van de grote stations Nauen (Berlijn) en Layville. Veel dank waren wij ook vooral verschuldigd aan het babbelzieke Poldhu, het Engelse groot-kuststation, hetwelk iedere nacht het door de Engelse regering geredigeerde courantenbericht in het Engels, Frans en heel vriendelijk zelfs in het Duits over de gehele wereld rondbazuinde. Al was die bron ook wel wat partijdig, wij konden toch altijd nog met zekerheid vaststellen, dat de Russen nog niet in Berlijn, de Fransen nog niet over de Rijn, en de Engelsen nog evenmin in Hamburg waren binnengetrokken.

Zo zorgde ons marconitoestel voor de nodige verpozing en hield het er bij ons de moed in.

Wij waren nu in de buurt van Noord-Ierland en daar overviel ons een storm, zo geweldig, als zelden een zeeman meemaakt. De barometer wees de voor die breedte verbazende stand van 780,8 mm maximum en 713.3 mm minimum aan, en daalde over een afstand van 175 zeemijlen met niet minder dan 42 mm. Dat was zelfs voor mijn oude barometer al te sterk. De naald bereikte de onderste rand van de papiertrommel en sleepte hopeloos over de benedenrand. Dit dalen van de barometer bracht in de eerstvolgende dagen eerst afwisselende, dan sterk aanzwellende wind, die ten laatste tot een ware orkaan aangroeide. Dit verschrikkelijk weer was echter onze beste bescherming. Onze vijanden bleven verre.

Wij zelven echter hadden vreselijk te lijden van de koude. Wij hadden onze kruiser in tropenkleding en alleen met wat wij aanhadden, verlaten en vooral het lagere personeel, zoals de stokers hadden niet veel anders dan broekjes aan. Gelukkig bevonden zich aan boord van de Rio Negro veel wollen dekens, we verdeelden deze en met behulp van zeilgaren fabriceerden we een kledingstuk. We geleken nu veel op Eskimo's. Voor bed bleef er echter nu niet veel over derhalve werd de bemanning tegen de koude gehard. Iedere ochtend kreeg zij een stortbad van ijskoud water en vervolgens werden zij door lichaamsoefeningen en wrijvingen verwarmd.

Het had goede resultaten. Niet een enkele man liep, bij de overgang binnen 14 dagen van 30 graden C in de trop entot 5 graden C bij Noorwegen een verkoudheid op.

Ook onze maag werd op een zware proef gesteld. Het enige wat overvloedig aan boord voorhanden was, was het overigens kostelijk Argentijnse bevroren vlees, afkomstig van het gekaapte schip van Dijk. Overigens was alles schaars vooral brood. Aardappelen werd voor Zondag bewaard. Om zulk een kost goed te verteren en ook de eetlust op te wekken, deden we veel aan turnen, lichaamsoefeningen en wandelingen op het promenadedek.

Ook bier en alcohol was niet meer aanwezig. We waren absoluut geheelonthouder. Vooral viel het ons echter hard dat we de tabak moesten missen. Alle sigaren en sigaretten waren opgerookt, alleen bleef ons nog over matrozentabak, de beroemde Hollandse Dobbelmann. We kochten de Chinezen alle sigarettenpapier af en rolden nu onze eigen sigaretten.

In de morgen van 29 November kwam de Noorweegse kust bij Rundoe in het gezicht, zonder dat wij een vijandelijk schip gezien hadden. We besloten hier binnen te lopen om verder te zien, wat te doen. De loods van Aalsund kwam aan boord.

Om onze ware aard te verbergen, moesten wij ons schip voordoen als een onschuldig passagiersschip. Mejuffrouw Vogel onze stewardes, kwam ons daarbij uitstekend van pas. Gekleed met een stofmantel van een der officieren, een hoed met een reigerpluim op het hoofd en gewikkeld in een Braziliaanse sjaal, bevond zij zich op 't dek in gezelschap van 'n officier eveneens in burgerkleding. De loods was een heel bijzonder man, die slechts Noors verstond, absoluut geen kranten las en zelfs niets van een oorlog afwist. Wij hebben hem het toen ook maar niet verteld. In ieder geval was hij als loods uitstekend en bracht ons veilig naar Aalesund.

Hier volgden verdere formaliteiten, ook de ambtenaar van de gezondheidsdienst kwam aan boord, en ook deze proef doorstonden wij door tegenwoordigheid van geest en slimheid uitstekend. Nadat ook de Noorse Marine onder al onze papieren gezet had: geviseerd en in orde, was de Rio Negro veilig voor alle Noorse wachtschepen.

Met de reserve-luitenant ter zee Eyring, zette kapitein-luitenant Aust de reis over land verder naar Duitsland voort, om zodoende er ten minste zeker van te zijn, dat de belangrijke papieren en vooral het dagboek van den kapitein over de reizen van de Karlsruhe sinds het uitbreken van de oorlog, in veiligheid kwamen in het vaderland. Dit dagboek was het enige bestaande document, wat was overgebleven bij het vergaan van onze kruiser.

De 4de November betraden zij bij Satsnitz de vaderlandse bodem.

De Rio Negro zette zijn reis nu voort, weder onder zwaar stormweer en aldus bereikten wij het Skagerrak. Nu kwam het gevaarlijkste deel van onze tocht, want wat moesten wij doen, als achter Skagen de Engelse schepen lagen, welke daar misschien voor de Zuid-Wester storm beschutting hadden gezocht?

Het klinkt ongelooflijk, doch ook hier ontmoetten wij geen vijand. De slappe oorlogstaktiek der Engelsen die een der oorzaken was geweest van de schitterende prestaties van de Karlsruhe, die feitelijk voor een goed deel berustten op een verregaande onderschatting van den tegenstander, kwam ook hier weer voor de dag.

Het was onbegrijpelijk, dat de Engelsen zo weinig op hun post waren, zodat wij noch in de West-Indische wateren, noch op de route der grote stoomvaartlijnen op de Oceaan, noch bij het uitvaren van Aalesund en later van Stavangen, noch bij onze tocht van Skagen uit, werden opgepikt. Werkelijk niet door onze eigen verdienste, maar door de gunst van onze vijand, bereikten wij ons doel.

De 4de December bereikten wij Helsingborg. De 5de December bij het uitvaren van de Sond kwamen we in de Duitse wateren en een paar dagen later liet de Rio Negro het anker vallen in een Duitse zeehaven.

Het vaderland was bereikt!

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

In de journalistiek spreekt men van komkommertijd. En zo zou men nu kunnen spreken van komkommeroorlog. Van het Westfront geen nieuws, geen activiteit van duikboten, noch vliegmachines en misschien gaat het zo door tot het voorjaar, daar een bericht uit Amsterdam meldt, dat het verloop van de conferenties tussen Hitler en zijn adviseurs in Nederland tot de conclusie heeft geleid, dat men voor de naaste toekomst in Duitsland geen grote militaire plannen koestert en dat de vrees voor een invasie in Holland niet zo groot behoeft te zijn. Alles wijst er op, dat als het tot grote botsingen gaat komen, deze toch niet voor het voorjaar zullen plaats hebben.

Verder is nog het meest belangrijke, dat Koning Leopold van België Donderdagavond met minister Spaak in Nederland geweest is, om daar te confereren over de internationale toestand. Waarover? En met welk doel? Verder heeft België ernstig geprotesteerd bij Duitsland tegen 't overvliegen van Belgisch grondgebied om vermoedelijk het rijke industriegebied om Rijssel te bombarderen. Althans heeft men op Belgisch grondgebied ontploffingen en schieten gehoord.

Dat is het nieuws van deze komkommeroorlog, welke echter daarmee ons de gelegenheid geeft, ons ook vandaag nog weer eens bezig te houden met het Engelse blauwboek, waarover we in een vorig overzicht reeds geschreven hebben.

Wat heeft den Duitsen leider, wiens vroegere vredelievende verklaringen men volstrekt niet a priori in twijfel behoeft te trekken tot een zó bruusk optreden gebracht, dat een wereldoorlog na zich kon slepen.

Naar zijn eigen verklaring: het onduldbaar lijden van de Duitse minderheid in Polen, de grensschendingen en grensconflicten...... Deze waren de befaamde druppels in de even befaamde volle emmer.

Maar men zoekt onwillekeurig naar andere en diepere oorzaken, waarom Hitler in Augustus 1939 een wereldoorlog trotseerde ondanks de zo stellige verklaringen van Engeland, die ditmaal geen ogenblik twijfel lieten. Zo rampzalig-vaag als de houding was van Engeland in 1914, zo scherp beslist was zij in de laatste maanden,

van de overweldiging van Tsjecho-Slowakije af.

Het is opvallend, dat de Engelse regering zelf uitdrukkelijk Hitler op dit verschil in haar houding met 1914 wees: Zulk een „tragisch misverstand" mocht thans niet bestaan. Hoe dikwijls heeft Hitler niet met grote zelfvoldoening verklaard: Het Duitsland van 1939 is niet het Duitsland van 1914. Met méér reden kan worden gezegd: De houding van Engeland in de crisis van 1914 was niet die van 1939!

En toch trotseerde Hitler alles en liet het aankomen op een oorlog. Heeft hij toch aan Engelands doortasten getwijfeld en het er op gewaagd? Het is haast niet aan te nemen, zelfs nadat de nieuwe Japanse minister-president met nadruk de oorlog heeft voorgesteld als een gevolg van een dergelijke vergissing van Hitler.

Natuurlijk stoten we verder op de onvermijdelijke factor, dat iemand op een weg, die hij eenmaal met grote ambitie is ingeslagen als vanzelf geleidelijk en ongemerkt scherper en méér consequent voorttreedt, dan hij zelf aanvankelijk van plan was. Een mens stuurt en leidt nu eenmaal niet alleen, maar wordt ook gestuurd en geleid, desnoods tegen eigen wil en weten in. Dat geldt te meer van iemand, die bij het vervullen van een hopeloos omvangrijke taak noodzakelijk op inzicht en wenk en wens en raad zijn adviseurs is aangewezen.

Hier raken we een merkwaardig punt uit de zo interessante en levendige rapporten van den Engelsen ambassadeur te Berlijn, Sir Neville Henderson, die wel de meest aantrekkelijke lectuur vormen van het in Engeland — en elders — met grote graagte gekochte en gelezen Blauwboek: per uur gingen duizend exemplaren weg.

Henderson spreekt van de „wild men" in Hitler's omgeving en hij doet dit frank en vrij — dit is stellig het merkwaardigste — tegenover iemand als Goering, die het bestaan van dergelijke „wild men" met geen woord tegenspreekt. Hieruit kunnen we concluderen, dat, wat overigens geheel voor de hand ligt, er onder Hitler's adviseurs wel degelijk twee categorieën bestaan: een meer voortvarende, zelfs onbesuisde en een meer bedachtzame, en dat Goering tot de laatste behoort. Deze altijd ietwat gemoedelijke geweldenaar, onuitputtelijke bron van ook door hem zelf gewaardeerde grappen en grollen; deze plukker van de dag, ook in materiële zin, heeft trouwens, naast de staatszorgen die hem drukken, ook steeds nog oog voor andere zaken. Het is wel opvallend en doet enigszins tragisch-komisch aan, dat hij na een zeer ernstig onderhoud over oorlog, al of niet, tussen Engeland en Duitsland den gehaasten Engelsen ambassadeur als het het ware staande hield, om hem vol trots, „with much pride" te wijzen op de grote verbouwingen aan zijn geliefd en pompeus „Karinhall". Op het plan stond o.a. „een nieuwe eetzaal voor een ongelooflijk groot aantal gasten, geheel van marmer en behangen met gobelins...... Met trots haalde hij tekeningen voor de dag van de tapijten, meest met afbeeldingen, zoals Henderson zegt van „naked ladies", die verschillende deugden moesten voorstellen als Goedheid, Barmhartigheid, Reinheid, enz. Ik zeide hem, dat zij er wel vredelievend uitzagen, maar dat ik helaas „Geduld" miste." Het is wel een typerend trekje uit Henderson's rapporten.

Juist in dit onderhoud had Henderson gesproken over de „wild men" en wel in verband met Tsjecho-Slowakije. Wat er ook moge zijn van deze „wild men", zeker is, dat met name de vervanging van den ervaren diplomaat uit de oude school, von Neurath, door von Ribbentrop een noodlottige invloed moest uitoefenen. Wordt het optreden van dezen minister van Buitenlandse Zaken door Henderson niet getekend, als „na-aperij van Hitler op zijn slechtst"; — gewaagt hij niet van allerheftigste termen („most violent terms") waarin deze zich uitdrukt; — zegt hij hem niet op zeker moment, dat hij er verbaasd over is, een bepaalde uitdrukking te horen uit de mond van een minister van Buitenlandse Zaken? Sinds von Ribbentrop's optreden wordt Hiter geleidelijk meer en meer „doortastend", vooral sinds von Neurath, die aanvankelijk wellicht nog enige matigende invloed kon uitoefenen als voorzitter van de „Geheime Raad voor Buitenlandse Politiek", als stadhouder naar het protectoraat Bohemen ging.

In dit verband moet ook zeker rekening worden gehouden met de crisis tussen de partij en „das Militaer", die na de verwijdering van den intussen voor Warschau gesneuvelden von Fritsch ten gunste van de partij werd opgelost. Ook het leger liet den Fuehrer vrij.

Van doorslaande invloed is zeer stellig geweest de verbeterde verstandhouding met Rusland. Het kon niet anders: toen Hitler eenmaal besloten had tot doortasten tegenover Polen, hetgeen kon of liever moest uitlopen op een overweldiging van dat land, was het voor hem een volstrekte en onvermijdelijke noodzakelijkheid, met het zo fel en verbeten door hem bestreden bolsjewiswe in vriendschappelijke relatie te treden. Immers, het was in de meest absolute zin uitgesloten, dat Rusland gelaten zou aanzien. Integendeel: onmiddellijk zou het zich gereed maken om in een geweldig vertroebeld water op een haast wonderbare visvangst uit te gaan en hetgeen het aanzag voor zijn belangen en rechten in het Poolse gebied veilig te stellen. Juist deze volstrekte noodwendigheid om met de sovjets in amicaal contact te treden, had Hitler moeten weerhouden van een al te doortastend optreden tegenover het Poolse gebied. Daardoor kwam hij, in nog veel sterker mate dan bij de overweldiging van Tsjecho-Slowakije in het scherpst mogelijk conflict met eigen zo vaak beleden beginselen; daardoor moest hij zijn trouwste vrienden en bondgenoten Italië, Japan, Spanje) noodzakelijk van zich vervreemden en vooral: daardoor haalde hij het bolsjewisme, voor hem steeds vijand no. 1, voor de poorten van centraal Europa en sloeg hij al de latente aspiraties van het sovjet-rijk op de allergevaarlijkste wijze los, zoals thans reeds al te duidelijk blijkt. Zelfs opende hij voor het bolsjewisme het meest blijde verschiet, de vervulling van zijn heetste wens: de wereldrevolutie als gevolg van een wereldkrijg.

Opvallend is, dat de ondersecretaris van Buitenlandse Zaken, reeds op 16 Augustus tot Henderson zeide, dat Rusland ook wel iets van de buit zou willen hebben. Hij moet toen al geweten hebben, dat dit vast stond en reeds „geregeld" was. Was hij daarom zo opvallend kalm? Henderson vermoedde ook aanstonds, dat er in het pact met Rusland wel iets méér overeengekomen zou zijn, dan nonagressie! op het spel, sloeg zic hi de meest knel-

Dit alles heeft Hitler niet weerhouden. Hij zette al het tot heden bereikte op het spel, sloeg zich in de meest knellende Russische boeien, vervreemdde zijn beste vrienden van zich, stelde aan eigen volk de hardste eisen voor een onzekere oorlog en gaf Engeland de kans om onder de leus: Voor de kleine naties: Polen, Tsjecho-Slowakije, Oostenrijk, voor de afweer tegen een alles en allen bedreigend geweld, zijn eigen belang te dienen, meteen met dat van zoveel anderen. Want dat Engeland de strijd inging louter uit een overmaat van edelmoedige liefde voor de ideële belangen der mensheid en der kleinen in het bijzonder, behoeven we waarlijk niet aan te nemen. Maar Hitler bood het de fraaiste en lang niet lege leuzen voor het grijpen.

Hitler zeide tot Henderson, dat hij „van nature een artist was, geen politicus", en zijn leven als artist zou eindigen. Een artist dus en geen staatsman? Dit laatste was de conclusie, waartoe wij reeds na de overweldiging van Tsjecho-Slowakije meenden te moeten komen. Wordt ze hier bevestigd door Hitler zelf, die, juist in het gebrek aan in- en doorzicht wat de draagwijdte, de indruk en de gevolgen zijner handelingen betreft — Tsjecho Slowakije, Rusland! — op een voor Europa en voor zijn eigen volk rampzalige wijze toont, geen staatsman te zijn?

Danzig werd de laatste druppel, die een volle beker deed overlopen.

Danzig, de Corridor en Polen zullen waarlijk niet het enig probleem vormen, dat het sluiten van de vroeg of laat komende vrede beheersen zal.

Vrede!

Wanneer en hoe? (Rusland!)

Zullen we eerst gaan beleven, dat een halve wereld zich zal moeten gaan keren tegen een verenigd nationaal-socialisme en......... bolsjewisme? Of zal het tenslotte gaan uitlopen op een verbitterde kamp tussen deze beide? Of zal toch de vredesengel nog eerder over Europa neerstrijken dan verwacht wordt?

Alles is mogelijk: wij kijken in een nacht.

Maar één ding is zeker: Gods molen blijft malen, al is het vaak langzaam, want Hij is en blijft meester over een eeuwigheid.

En ons blijft altijd: vertrouwen en gebed.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

DE VERDERFELIJKE INVLOED VAN DE SLECHTE PERS.

Een Amerikaanse priester, Dr. John O'Brien, heeft in de laatste dagen van de maand Augustus van dit jaar een onderhoud gehad met Generaal Franco. We ontlenen aan dit interview, dat in het Engelse Kath. weekblad „The Tablet" gepubliceerd werd, de navolgende bijzonderheden:

„Wij hebben de bevrijding van het traditionele Christelijke Spanje uit de machtswellust van de Rode Terreur, die geheel onder leiding van Sovjet-Rusland stond, thans definitief doorgevoerd" — zo begon Franco zijn mededelingen aan den Amerikaansen priester.

„Wij streden tegen een vreemde overheersing; tegen een leer, die ons werd opgedrongen, die lijnrecht in strijd was met heel onze traditie, met ons christelijk geloof en de overtuiging van de overweldige meerderheid van het Spaanse volk. Wij bonden de strijd aan tegen een regime, dat werkloos toezag, hoe kerken in vlammen opgingen, hoe altaren verwoest, priesters vermoord en religieusen levend verbrand werden."

Op een vraag van den Amerikaansen priester, hoe het toch mogelijk is geweest, dat een betrekkelijk groot aantal Spanjaarden zich in de armen van het Communisme geworpen en deelgenomen had aan dergelijke afschuwelijke gruweldaden, antwoordde Generaal Franco:

Thans zijn wij in staat om daarop antwoord te geven. We hebben iederen communist, die na een zorgvuldig onderzoek en een objectief, normaal gevoerd proces ter dood veroordeeld werd, deze vraag gesteld. Uit de antwoorden blijkt, dat 99 procent met de bacil van het godloos Communisme besmet werden, niet door het lezen van boeken of geleerde artikelen, maar door de rode marxistische pers. Jarenlang heeft de Rode Pers onze priesters en religieusen belasterd, de christelijke godsdienst bespot en ieder godsdienstig gevoel en geloof aan God als belachelijke onzin bestempeld.

Deze rode dagbladen vernielden langzaam maar zeker, het godsdienstig geloof van een misleide jeugd. Zij beloofden welvaart landerijen en goederen en infecteerden hen met een haat tegen iedereen, die enig eigendom bezat. Zij beschreven de Kerk als de verdedigster van het systeem van het privaat eigendom; daarom was de Kerk, volgens de redactie van de marxistische bladen, een vijandin en een beletsel voor het invoeren van de waandenkbeelden van collectieve eigendom, een hinderpaal, die uit de weg geruimd moest worden.

Deze bladen beschreven Rusland als een ideaal land. Rusland zou het Paradijs zijn voor den kleinen man. Het woord van Lenin, dat Spanje het eerstvolgende Europese land was, waar het bolsjewisme zou zegevieren, werd telkens weer opnieuw herhaald. Het instituut van het huisgezin werd aangetast en de vrije liefde werd openlijk verdedigd.

Zo hebben deze marxistische bladen het zaad uitgestrooid van de wervelwind van haat en vernieling, die dan is losgebarsten over kerken, kloosters, hospitalen, priesters, religieusen en vooraanstaande leken, die als verdedigers van de christelijke godsdienst golden en die trouw bleven aan God en de Kerk."

DUITS VREDESAANBOD 12 DECEMBER 1916.

Duitsland, in de wereldoorlog door tegenstanders omringd en ingesloten, kon, trots de aanvankelijk zo briljante wapenfeiten en schitterende successen, in laatste instantie geen gewichtiger en dringender doel hebben, dan zo snel mogelijk tot vrede te geraken. Einde 1916 dacht het Duitse volk er in de verste verte niet aan, dat een nederlaag mogelijk zou zijn. Alleen ingewijde leden der regering en van het grote hoofdkwartier wisten dat de zaken er niet goed voorstonden. Ook de Rijksdag was onkundig van de ernst der omstandigheden en werd, evenals het volk, onder narcose gehouden door de overwinningsberichten van bijkans iedere dag. Het ongelukkig verloop van de Marne-slag — generaal von Falckenhayn, de opvolger van von Moltke als opperbevelhebber, beschouwde van toen af terecht reeds de oorlog als verloren — had ook de militaire noodzakelijkheid van een spoedige vrede bewezen. Onder de ingewijde staatslieden van Duitsland was de minister van Buitenlandse Zaken, von Jagow, er het meest van overtuigd, dat het sluiten van de vrede dringend noodzakelijk was. Vertrouwelijk gaf hij herhaaldelijk te kennen, dat Duitsland al tevreden moest zijn, wanneer het uit de wereldoorlog „mit einem blauen Auge" zou verschijnen. De niet-ingewijde politici, die de leiding in het binnenland hadden, gaven echter onder indruk en invloed van de niet te stuiten stroom van overwinningsberichten de leuze uit: „Kein vorzeitiger Friede", „Kein flauer Friede". De wilde strijd in het binnenland vóór of tegen de opbeperkte duikbotenoorlog drong iedere gedachte van vrede op de achtergrond en de Duitse publieke menig werd allerminst rijp gemaakt voor vredesacties der verantwoordelijke staatslieden. Vandaar dat politiek onverwacht en onvoorbereid het vredesaanbod der Duitse regering van 12 December 1916 de wereld werd ingezonden. Het was een vreemdsoortig aanbod. Een neutraal diplomaat zeide in die dagen: „Die Deutschen haben den Frieden nicht angeboten, sondern angedroht unter Zuchthausstrafe bei Ablehnung". Het vredesaanbod begon met de trotse keizerlijke woorden: „Met Gods hulp hebben onze prachtige troepen 'n toestand in 't leven geroepen die ons ten volle een grotere zekerheid biedt dan ooit tevoren." Aan den Paus werd medegedeeld: „Ongeschokt staan de roemrijke legers der verbondenen ter bescherming voor de grenzen hunner landen, vervuld van en gedragen door het bewustzijn, dat het de tegenstanders nooit gelukken zal, door deze legerwal heen te breken". Zulke woorden konden de deur van de vrede niet openen, temeer daar zij innerlijk onwaar waren. Op 18 November 1919 moest Ludendorff verschijnen voor de Onderzoekingscommissie der Nationale Vergadering en moest toegeven: „In December 1916 was onze toestand, trots de successen in Roemenië en in het Oosten en hier en daar in het Westen, zó buitengewoon ernstig, dat op een overwinning te lande alléén niet meer gerekend kon worden". En staatssecretaris von Capelle verklaarde: „Bij de jaarwisseling van 1916—'17 was ik mèt de Opperste legerleiding en den Rijkskanselier van mening, dat onze toestand zeer ernstig was". De ware toestand van Duitsland kende in 1916 de tegenstanders beter dan de Duitse regering aannam. De Duitse partijleiders werden pas op het allerlaatste moment in kennis gesteld van het voorgenomen vredesaanbod. De uitwerking op het buitenland was die van een bliksemstraal die niet inslaat. In die tijd wist de Rijksdag er geen tittel of jota van af dat van 't jaar 1916 president Wison reeds herhaaldelijk had opgewekt, om als bemiddelaar op te treden. De Rijksdag wist ook niet, dat de president zijn bereidwilligheid had verklaard en dat hij slechts wachtte op zijn herverkiezing om en om Kerstmis om met zijn bemiddeling te beginnen en dat hij dus zeer ontstemd was, toen Duitsland op 12 December zijn toekomstige bemiddeling doorkruiste door zelf plotseling met een vredesaanbod voor de dag te komen. De Duitse regering heeft later die politiek zoeken te rechtvaardigen door te zeggen, dat zij „zwei Eisen im Feuer" wilde hebben. Zij heeft echter geen van beide kunnen smeden en alleen maar haar vingers verbrand. In de Rijksdag werd het vredesaanbod gunstig opgenomen, alleen de rechterzijde hield zich gereserveerd. Terwijl men van meet af aan de voorgenomen bemiddeling van Wilson verlamde, maakte de verrassende aard van het Duitse vredesaanbod met zijn bombastische motivering op de tegenstanders absoluut geen indruk. Daarbij kwam, dat juist in die dagen de keizer weer eens een zijner ongelukkige redevoeringen hield. Eén dag na het vredesaanbod, namelijk op 13 December 1916 ergens in de Elzas. Hij oreerde dat over Roemenië een „Gottesgericht" was losgebroken en „dass wir absolute Sieger seien" en zo voorts. De Duitse regering heeft toen tot overmaat van ramp alle geringe vredeskansen nog hopeloos vernietigd door de verklaring van de onbeperkte duikbotenoorlog. Op 31 Januari 1917 deelde Rijkskanselier von Bethmann Hollweg de partijleiders mede, dat hij een telegram aan den Duitsen ambassadeur te Washington, graaf Bernstorff had gezonden, waarin hij opdracht had gegeven president Wilson in kennis te stellen van de Duitse oorlogsdoeleinden en hem tevens mededeling te doen van het begin van de onbeperkte duikbootoorlog. Graaf Bernstorff kon deze méér dan zonderlinge opdracht niet meer uitvoeren. Amerika had reeds, juist omdat Duitsland de opbeperkte duikbootoorlog had geproclameerd, de oorlog verklaard. Zo eindigde de geschiedenis van het Duitse vredesaanbod van 12 December 1916.

EMMASTAD.

SPORTCLUB „ASIENTO".

Hockey.

Op Donderdag 9 November a.s. zal een onderlinge wedstrijd worden gespeeld. Aanvang 4.30 n.m. **precies** i.v.m. vroegvallende duisternis.

WIT

Soederhuizen
Bunte Mevr. de Nieuwe
Mevr. Zaalberg Janknegt
van Doeland
v. Altena v. Mourik Broekman Deelen
v. Beveren Zaalberg

———

Broek Brepols Breedveld mej.
Coppoolse Hartgers
de Ridder de Boer Mevr.
Hulsebosch
Mevr. v. Mourik Br. Crasman
v. Manen

ROOD

Scheidsrechters Lotman en Kuiper.

SOCIETEIT „ASIENTO".

Samenstelling van het Bestuur.

Hiermede wordt bekend gemaakt dat het Societeitsbestuur thans als volgt is samengesteld:

Hr. J. Haayen — Voorzitter en personeelzaken
„ R. A. Tange — Secretaris en aangelegenh. betr. clublokaliteiten
„ A. M. Ritsema — Penningmeester en bibliotheekaangelegenheden
„ H. P. L. Beyerbergen v. Henegouwen — Commissaris van materiaal
„ G. M. van Doornen — Commissaris van ontspanning
„ J. W. van Dorp — Commissaris van dranken
„ T. C. F. Mali — Commissaris van restaurant
„Ch. Gigengack — C.S.M. commissaris
„ J. M. Leeuwrik — C.S.M. commissaris

Toneelvereniging „Emmastad".

In aansluiting op onze bekendmaking op 6 November j.l. betreffende de opvoering van het spannende detective spel: „Wie is de????????" door de toneelvereniging „Emmastad" brengen wij het volgende nogmaals onder Uw aandacht:

Donderdag, 9 November van 4.30 — 6.00 uur n.m.
Loting van volgnummers voor plaatsbespreking

Vrijdag, 10 November van 4.00 — 5.00 uur n.m.
Loting van volgnummers voor plaatsbespreking

Vrijdag, 10 November van 5.00 — 6.00 uur n.m.
Plaatsbespreking.

De plaatsbespreking geschiedt in volgorde van de uitgelote volgnummers. Ten-einde de plaatsbespreking vlot te doen verlopen en teleurstelling te voorkomen, wordt men dringend verzocht bij het aan de beurt zijn van zijn nummer aanwezig te willen zijn, daar anders hogere nummers voor zullen gaan. Hoge volgnummers voor de eerste voorstelling zullen geen voorkeur hebben bij de plaatsbespreking voor de tweede voorstelling. Men kan niet meer dan ten hoogste 4 plaatsen bespreken. Bij het trekken van volgnummers moet men opgeven voor hoeveel personen plaatsen gereserveerd worden, benevens de namen van de personen die van deze plaatsen wensen gebruik te maken. Voor deze eerste voorstelling is geen introductie toegestaan. Entree inclusief plaatsbespreking en programma ƒ 0,75.

Vrijdag, 10 November van 7.30 — 12.00 uur n.m.
Generale Repetitie.

De societeitszaal zal gedurende de generale repetitie gesloten zijn; het terras blijft evenwel toegankelijk voor bezoekers.

Zaterdag, 11 November van 7.30 n.m. — 2.00 v.m. (Zondag)
7.30 uur n.m. Sluiting van de Societeitszaal.
8.00 uur n.m. Heropening van de Societeitszaal.
8.30 uur n.m. precies Aanvang van de toneeluitvoering.

Na afloop van de voorstelling zal er gelegenheid zijn tot 2.00 v.m. te dansen.

HetBestuur.

SHELL GOLF CLUB.

Zondag werd een wedstrijd gespeeld over 36 holes medalplay voor de prachtige trophy, welke door de firma Foster Wheeler was uitgeloofd. De grote warmte, vooral in de morgenuren, vergde heel veel van dit deelnemers en deelneemsters aan dit marathongolf.

Een woord van hulde mag dan ook niet achterwege blijven voor de kranige prestatie der dames Bloomfield en Fosbrook, die dapper volhielden en de wedstrijd tot een goed einde brachten.

De heer Kreegstra werd gelukkige winnaar met een netto score van 142, terwijl de heer Morgan 6 golfballen als 2e prijs in de wacht sleepte.

De Shell-Golf Club kan met genoegen op deze geslaagde wedstrijddag terugzien.

AANKOMENDE PASSAGIERS.

Per s.s. „CRIJNSSEN" dd. 12 November 1939 van New York.

H. M. Bakker, S. F. Faasen & echtgen., H. de Groot, J. Nukoop, J. F. Gorsira & echtgen.

Per s.s. „COSTA RICA" dd. 13 November 1939 (van Europa)

Opgave van passagiers zal later worden bekend gemaakt.

VERTREKKENDE PASSAGIERS.

Per m.s. „COLOMBIA" 7 November 1939 naar New York vacantiereis).

S. F. van Kekem en gezin, P. Thyssen en gezin.

Per m.s. „COLOMBIA" 7 November 1939 naar New York (Eur. verlof.)

C. J. Lagerveld en echtgen.

Per s.s. „STUYVESANT" 9 November 1939 naar Amsterdam.

J. L. v.d. Kuyl & echtgen. J. Aardewijn, W. van Dijk, W. J. Duyvelshof, C. J. Stolwijk, D. van Tatenhove, J. N. Verschuren, D. C. J. Zwankhuizen.

Per s.s. „CRIJNSSEN" 12 November naar Suriname.

Mej. A. F. E. Berner, R. F. Jong Baw, H. H. Hammen en gezin.

Per s.s. „COSTA RICA" dd. 15 November 1939 naar Cristobal. Aansluitend s.s. „CITY OF LOS ANGELES" naar Californië.

A. de Klerk en echtgen., J. Boon en echtgen., J. N. Schipper en echtgen.. W. Snoep en gezin.

Per s.s. „COSTA RICA" dd. 15 November 1939 naar Pto Limon (Eur. verlof).

E. J. Wouters en gezin.

Per s.s. „COSTA RICA" dd. 15 November 1939 (rondreis).

A. Goedhart en gezin.

CURACAO.

K.L.M. INDIE-LIJN.

De Staf in Napels uitgebreid.

Langs de Indië route worden momenteel twee diensten per week onderhouden tussen Napels en Batavia; de aansluitende treinverbinding tussen Nederland en Italië functioneert geregeld. In Napels zijn een aantal leden van de technische staf der K.L.M. aangekomen. Met behulp van de onderdelen, welke dank zij de medewerking van de Nederlandse, Duitse en Italiaanse regeringen tijdig in Napels in een speciale wagon aankwamen, zijn zij in staat de Indië vliegtuigen op de gebruikelijke wijze te onderhouden. Uiteraard werd ook de administratieve staf in Napels sterk uitgebreid.

De weder openstelling van het Europese luchtverkeer stuit nog steeds op verschillende moeilijkheden. Onvermoeid worden de pogingen voortgezet om tot heropening te komen van verschillende diensten, waarvoor tot nu toe geen vergunning werd verkregen.

BEREIDT U VOOR:

De fenomenale voetballers, het beroemde elftal „Atletico Corrales", de z.g. „Paraguayos" komen naar Curaçao.

Wie zijn de Paraguayos? Kunnen zij voetballen?

De Paraguayos zijn een elftal gevormd uit eerste klasse spelers van Paraguay, Uraguay en Argentinië die onder leiding staan van den heer Garcia Gonzales, dezelfde die in October 1937 met de Argentijnen (Independiente Rivadavia) hier was. Stuk voor stuk zijn ze uitgezocht om een soort „wunderteam" te vormen voor wedstrijden in Centraal Amerika.

Kunnen zij spelen? Het elftal heeft in Mexico, Colombia, Costa Rica, enz., enz., een reeks van overwinningen kunnen behalen op kampioenen en officiële elftallen. Hun roem gaat voor hen uit. En niet overdreven. Combinatievermogen, balcontrole, afgewerkt spel, dat zijn de fundamenten waarop hun spel is gebaseerd.

Zijn zij goalgetters? De scores wijzen uit dat zij niet alleen combineren kunnen, doch weten wat „scoren" is. Niet het combineren tot voor de goal en daarbij kansen verprutsen, niet een publiek driehoekspel, doch een keurige combinatie met als slot een keihard schot bij de geringste kans die geboden wordt.

Bij wie zijn zij te vergelijken? Heeft U het Peruaans-Chileens elftal op Curaçao zien spelen op 11 September 1933? Heeft U het technisch volmaakte van deze mensen op prijs weten te stellen? Hetzelfde moogt U verwachten van de Paraguayos.

Het Bestuur van de Cur. Voetbalbond spaart kosten noch moeite deze **VOETBALLERS** op Curaçao te krijgen, om U te laten genieten van een goede partij voetbal en om onze jongens, die zowel in 1940 in Costa Rica als in 1942 in Colombia zware wedstrijden te spelen hebben, een goede trainingskans te geven.

Bereidt U dus voor deze wedstrijden te zien, maakt U zich nu reeds vrij voor 26 November, 3 December en een daartussen nader te bepalen datum.

JAARVERSLAG HOLLANDSE BANK UNIE N.V.

Van de Hollandse Bank Unie N.V. ontvingen we het Jaarverslag 1938—1939. Welk een bijzonder gunstige positie deze Bank inneemt, moge blijken uit de betiteling, welke de financiële Redacteur van de Maasbode aan deze instelling geeft, n.l. van „een witte raaf". Dit verslag, aldus de Maasbode, doet weldadig aan.

Als men in aanmerking neemt, de ongunstige omstandigheden waaronder de banken in het afgelopen jaar moesten werken, dan stemt het zeker tot volle tevredenheid, dat de Hollandse Bank Unie over het boekjaar 1938—1939 een nog hogere winst heeft weten te behalen, n.l. ƒ 821.397 (v. j. ƒ 749.749). Omtrent de samenstelling van dit winstcijfer geeft het jaarverslag jammer genoeg geen nadere details. De winst op interest, commissies, effecten, wissels en syndicaten wordt in één gemeenschappelijke post samengevat.

Toch zal men deze hogere winst niet mogen toeschrijven aan een algemeen gunstige conjuctuur voor het bankbedrijf. Het verslag merkt zelf op, dat van enige verbetering in het internationale handels- en betalingsverkeer geen sprake was. Alom heerste onzekerheid en een daadwerkelijke opleving in het zakenleven kon niet baanbreken. De winstmogelijkheden van de valuta-arbitrage bleven door de activiteit der egalisatiefondsen beperkt. Het effecten- en emissie bedrijf beleefde een periode van ongekende stilte.

Dat desondanks de Hollandse Bank Unie betere bedrijfsresultaten wist te boeken, moet hoofdzakelijk worden toegeschreven aan het feit, dat de uitbreiding van de relaties bij alle kantoren bleef aanhouden en dat de toevloed van nieuwe rekeninghouders de verwachtingen zelfs verre bleef overtreffen. De expansie-politiek van de Hollandse Bank Unie werd dan ook verder voortgezet. Niet alleen overzee door de opening van een nieuw bijkantoor in Maracaibo, doch eveneens in het binnenland door het openen van een nieuw kantoor te Rotterdam.

De expansie van het bedrijf blijkt duidelijk uit het hogere balanstotaal, dat met ƒ 10,5 millioen steeg. De uitzettingen, n.l. wissels en debiteuren, geven een stijging te zien, terwijl ook van de passiva de crediteuren en deposito's een hoger cijfer vertoonden.

Deze expansiepolitiek in de huidige tijdsomstandigheden getuigt van ondernemerszin en doet weldadig aan als men daar tegenover stelt het verloop van zaken bij twee van onze grootste bankinstellingen de Amsterdamse Bank- en de Rotterdamse Bank-Vereniging. Immers deze twee instellingen weten zelfs geen voldoende emplooi te vinden voor de door aandeelhouders en deposanten toevertrouwde gelden en gaan tot inkrimping van het bedrijf over door terugbetaling van aandelenkapitaal en gedeeltelijke uitkering van reserves.

De Hollandse Bank Unie kon dank zij de behaalde resultaten overgaan tot de declaratie van een onveranderd dividend van 6 pct. terwijl bij de herdenking van het zilveren jubilé in Maart reeds een bonus uitkering van 2 pct. had plaats gevonden. De aandeelhouders toucheerden dus over het afgelopen boekjaar 8 pct.

Wat de samenstelling van het jaarverslag betreft moet zeer opgemerkt worden, dat dit enerzijds zeer uitvoerig is voor zover het betreft de algemene economische toestand van de landen, waar de bank eigen kantoren onderhoudt, doch anderzijds treft men toch verschillende leemten aan.

Hierboven wezen wij reeds op de summiere samenstelling van de winst- en verlies-rekening. Niet alleen tast men in het duister omtrent de samenstelling van het totale winstcijfer, voorzover het interest, commissies, effecten, syndicaten en wissels betreft, doch evenzeer mist men een overzicht van de winsten behaald door de kantoren in de diverse landen.

Wel deelt het verslag mede tegen welke wisselkoersen alle activa en passiva van de balansen der buiten-kantoren werden omgerekend in guldens, doch over de grootte van het hierdoor geboekte valutaverlies of de valutawinst wordt het grootste stilzwijgen bewaard.

Het jaarverslag maakt wel melding van het uitbreken van de oorlog, doch over de scherpe daling van het pond en andere valuta's en de eventuele gevolgen daarvan voor de bank, wordt niet gerept.

Dit zijn vragen, waarvan de beantwoording niet alleen van belang is voor de aandeelhouders, doch evenzeer voor de deposanten en andere belanghebbenden.

VOORRADEN VOOR DE VOLKSHUISHOUDING.

Verschenen is publicatieblad No. 115 inhoudende het besluit van de 20ste October 1939, tot het treffen van een regeling, welke het mogelijk maakt om in het Gebiedsdeel aanwezige of te verwachten voorraden te kennen van levensmiddelen, grondstoffen van levensmiddelen, huishoudelijke artikelen en andere goederen, welke voor de volkshuishouding van belang worden geacht.

We lezen in **Artikel 1.**

1. Zij, die er hun beroep van maken goederen te kopen met het doel om die weder te verkopen of zij, die een of meer handelingen van die aard verrichten met hetzelfde doel, zijn verplicht op schriftelijke aanvrage door of vanwege den Directeur van het Departement Accountantsdienst, Sociale en Economische Zaken (hierna te noemen D.A.S.E.) binnen de door deze te stellen termijn naar waarheid op te geven de aard, de hoeveelheid en de inkoopsprijzen der aanwezige en/of aan hun adres verscheepte en/of door hen bestelde levensmiddelen, grondstoffen van levensmiddelen, huishoudelijke artikelen en andere goederen, welke voor de volkshuishouding van belang worden geacht.

2. Zij zijn verplicht de opgaven, welke van hen door de D.A.S.E. worden gevorderd nauwgezet, prompt zonder enige verzwijging en naar waarheid te doen.

Artikel 2.

Hij, die niet of niet tijdig nakomt de verplichting in artikel 1 gegeven dan wel onware opgaven indient, wordt gestraft met geldboete van ten hoogste ƒ 10.000,—.

De feiten in dit artikel bedoeld worden beschouwd als overtredingen.

OPENBARE SCHUILPLAATSEN.

Verschenen is publicatieblad No. 116 met de beschikking van de 17de October 1939 no. 6665 tot het treffen van voorzieningen tot het inrichten van openbare schuilplaatsen als bedoeld in artikel 1, alinea 1, sub c. van het Besluit van de 26ste September 1939 (P. B. 1939 no. 97) houdende enige bepalingen betreffende bescherming van de bevolking tegen luchtaanvallen.

We lezen o.a. hierin dat de Gouverneur heeft goedgevonden, met ingang van heden te bepalen:

Voor de oprichting of de vernieuwing van gebouwen, welke een oppervlakte van ten minste 150 M² hebben, zomede van zodanige, welke niet die oppervlakte hebben, doch naar het aanvankelijk oordeel van dengene, die over de aanvraag der bouwvergunning beslist, voor de inrichting daarin van een openbare schuilplaats geëigend zijn, wordt geen bouwvergunning, ingevolge de Bouw- en Woningverordening (P. B. 1935 no. 64) verleend, alvorens de Gouverneur zich heeft uitgesproken over de vraag of het bouwwerk voor inrichting van een openbare schuilplaats in aanmerking komt.

De Directeur van Openbare Werken/ de Gezaghebber zendt elke, overigens voor inwilliging vatbare aanvraag van een bouwvergunning, wanneer het een gebouw betreft als in het vorig lid bedoeld, met zijn advies omtrent de vraag aldaar omschreven, door tussenkomst van het Hoofd van Luchtbeschermingsdienst op Curaçao aan den Gouverneur.

De Gouverneur beslist binnen vier weken of al dan niet en in het bevestigend geval hoe in het bouwwerk een openbare schuilplaats zal moeten worden ingericht.

Daarna verleent de Directeur van Openbare Werken/de Gezaghebber de bouwvergunning met inachtneming van de beslissing des Gouverneurs. De bij artikel 21 der Bouw- en Woningverordening daartoe gestelde termijn wordt in de hierbedoelde gevallen verlengd met een maand.

H. Ms. JOHAN MAURITS.

Hedenmorgen is Hr. Ms. Johan Maurits onder commando van den kapitein Kronenberg naar Nederland vertrokken.

We wensen Etat Majo en bemanning goede reis en behouden thuiskomst. Het schip tot weerziens in het voorjaar.

AANBIEDING VREDESBEMIDDELING DOOR KONINGEN VAN NEDERLAND EN BELGIË.

De Koning van België kwam Maandagavond met Minister Spaak in den Haag per auto en confereerde daar met Hr. Ms. de Koningin en de Minister van Buitenlandse Zaken Kleffens tot half drie in de morgen.

Dit nachtelijk onderhoud, waarover aanvankelijk van officiële zijde niets werd medegedeeld, werd door Duitsland reeds direct een bemiddelingspoging genoemd voor vredesvoorstellen. Door anderen werd wel van sensationeel dit gesprek van den „jongen koning met de grijze koningin" in verband gebracht met plannen van Duitsland om Nederland en België binnen te vallen.

Gisterenmiddag kwam echter het bericht, dat de Koning en de Koningin naar Hitler, Koning George en President Le Brun een telegram gestuurd hebben, van ongeveer de volgende inhoud:

In dit ogenblik van angst en spanningen, menen wij het onze plicht onze stem te verheffen, nu in de laatste tijden de oorlogvoerende partijen zich niet ongenegen hebben getoond voor de vrede. Na gewezen te hebben op de moeilijkheid om voorwaarden aan te geven en met elkaar tot een bespreking te komen, geven de beide vorsten hun bemiddeling ter vergemakkelijking van de basis voor een overeenkomst.

Tot slot spreken zij het vertrouwen uit, dat hun aanbieding gehoor moge vinden.

Zowel uit Engeland als uit Duitsland komen berichten van bestudering van dit voorstel, hoewel Engeland en Frankrijk mededelen, dat zij reeds meerdere malen hebben gezegd, waar de verantwoording van deze oorlog berust en welke middelen Engeland nodig acht voor het behoud van een duurzame vrede in Europa.

Er is een wijze van prijzen, die meer krenkt dan menige scherpe berisping.

Kracht in voorspoed
Kracht bij kruis.
Vindt men nergens
Zo als thuis!

Velen beschouwen het verzoek tot strengste geheimhouding als een zijdelings bevel tot spoedigste rondbazuinen.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs & Nieuwsb.

Uit Amsterdam wordt gemeld, dat boven Ambon op de Molukken een Nederlandse bommenwerper naar beneden is gevallen. De bemanning bestaande uit vijf personen, is gedood.

Naar uit Amsterdam gemeld wordt, zou een Noors vrachtschip op een mijn gelopen zijn. Het schip is 1342 ton groot. Een deel van de bemanning heeft zich in de reddingsboten kunnen bergen.

In de memorie van antwoord inzake buitenlandse zaken wordt door de regering medegedeeld, dat de regering er van overtuigd is, dat zelfstandigheidspolitiek de enige juiste politiek is, die Nederland kan volgen. Om voorspellingen te doen, of een herleving van het stelsel van collectieve veiligheid mogelijk is, lijkt de minister op het ogenblik nutteloos en ongewenst.

Inzake de pers merkte de minister op, dat deze op het ogenblik een overgangsstadium doormaakt. Men kan echter vaststellen dat de pers zich tot zelfbeperking dwingt. Onbeheerstheid wordt meer en meer uitzondering.

Ten aanzien van het onredelijk lang vasthouden van handelsschepen voor onderzoek, het in beslag nemen van lading, het van boord halen van de post is ter bevoegder plaatse krachtig opgekomen. Het begrip contrabande heeft eeuwenlang moeilijkheden opgeleverd. De tijd schijnt nu niet gunstig om hierover eenstemmigheid te verkrijgen. De thans gepubliceerde lijsten zijn al te vaak uitgebreid, reden dan ook waarom men ter bevoegder plaatse op beperking heeft aangedrongen.

Ten aanzien van de Poolse regering in Frankrijk neemt Nederland het standpunt in, dat er onzekerheid bestaat ten aanzien van het tot stand brengen van een vredesregeling, zodat het niet vaststaat of deze regering haar souvereine rechten heeft verloren.

Ten aanzien van de Volkenbond zeide de Minister nog, dat deze ook onder de huidige omstandigheden gehandhaafd moet blijven. In verband hiermede wees hij op het belangrijk werk dat daar nog steeds wordt verricht. Indien men opnieuw tot een internationale statenbond zal komen, dan zal men vele elementen uit de huidige volkenbond moeten overnemen. Indien dit echter niet gebeurd, dan is het mogelijk, dat de volkenbond ook in zijn huidige vorm tot volle wasdom komt.

Te Kopenhagen zijn de vertegenwoordigers van de z.n. Oslo-groep bijeengekomen. Men zal zich in het bijzonder bezighouden met vraagstukken, die verband houden met de stricte handhaving der neutraliteit. Nederland wordt vertegenwoordigd door zijn gezant.

Een Nederlandse chauffeur, werkzaam in Duitsland, is bij het passeren van de grens aangehouden. Bij onderzoek bleek de auto volgeladen te zijn met Nederlandse uniformen, die de man Duitsland trachtte in te smokkelen.

Naar verwacht wordt, is eerstdaags de instelling van een Centrale Levensmiddelenraad tegemoet te zien. Tengevolge van het hamsteren zal de verkoop van erwten en bonen aan beperkte bepalingen worden onderworpen en zal op 12 November een distributie-systeem hiervoor worden ingesteld. Oud-minister Romme zal worden benoemd tot voorzitter van de Centrale Distributie.

Naar verluidt, hebben de Franse militaire autoriteiten toestemming gegeven voor het passeren van de z.n. boottrein over Frans gebied. Deze boottrein, welke aansluiting geeft op het te Lissabon liggende m.s. „Oranje" van de stoomvaart maatschappij „Nederland", is geheel volgeboekt.

In verband met zijn benoeming tot President van de Nederlandse Handels Maatschappij, heeft Dr. E. Heldring ontslag genomen als president commissaris van de Nederlandse Bank. In zijn plaats werd Mr. R. J. H. Patijn gekozen.

Te Brussel is de Brusselse burgemeester Max overleden.

SPORT.

A.D. — Bauwwit twee-vier, D.W.S. — Stormvogels een-twee, Ajax — 't Gooi vier-nul, V.V. — Xerxes een-drie, Sparta — Feyenoord nul-twee, D.H.C. — V.U.C. twee-drie, D.F.C. — Hermes D.V.S. een-een, Longa — Limburgia drie-een, Longa — Helmond vijf-nul, Roermond — M.V.V. vier-een, P.S.V. — Willem II twee-drie, N.A.C. — Eindhoven nul-nul, Be Quick — Achilles twee-vier, Sneek — Velocitas drie-een, W.V.V. — Veendam, nul-een.

Voor geld koopt men velerhande waar, maar geen levensgeluk.

't Zijn jonge, domme jaren
Die de ouderdom verzwaren.

Van vele mensen is het hele leven één tegenspraak.

Zij noemen zich christelijk en zijn onchristelijk.

Zij zijn mensen en handelen onmenselijk.

Ze zijn geschapen als sociale wezens en zijn egoïsten.

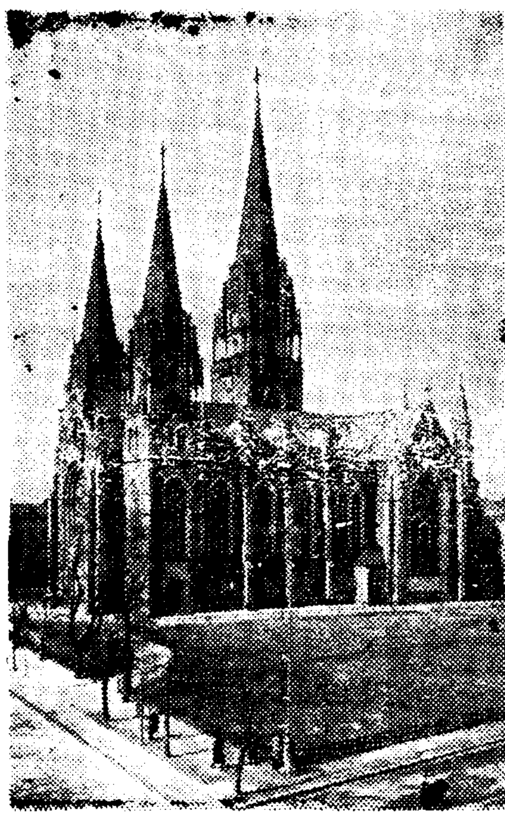
Landswatervoorzieningsdienst.

AANMANING.

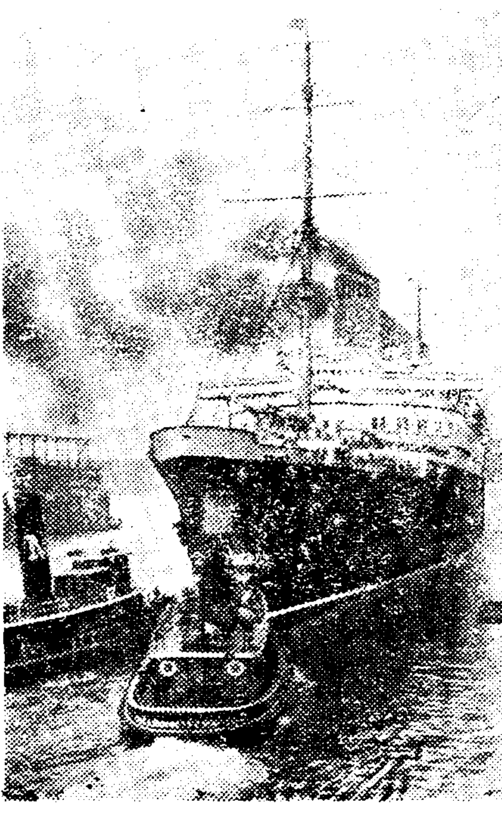
Den aangeslotenen op de waterleiding wordt hierbij ter kennis gebracht, dat bij degenen die tijdens de volgende meteropname, (aanvang 20 November) nog achterstallig zijn met betaling de rekeningen voor waterlevering tot en met over de maand September, de waterlevering stopgezet zal worden.

De Directeur.

3—3

De St. Elisabethkerk te Lemberg, de hoofdstad van Galicië.

De „Bremen" het Duitse schip te Ne York voor zijn geheimzinnige reis, waarvan het einde onbekend is.

In Polen is men de telefoonverbindingen aan het herstellen.

In Polen helpen zelfs de schoolmeisjes, om de oorlogsschade te herstellen.

D stilte moeten we liefhebben, maar de stilstand haten, want wanneer stilstand intreedt is de kracht van vooruitgang gebroken. Stilstand is geestelijke inzinking, zowel van het maatschappelijke, sociale als godsdienstige leven.

Vele mensen kent men aan het soort vrienden die ze niet hebben.

De samenleving wordt bedorven, vertroebeld door schurken waarvan ver uit het kleinste gedeelte rondloopt in boevenpak en het grootste gedeelte ongehinderd door middel van hun vriendelijk gezicht hun statie of hun geld, voortgaan hun niets vermoedende evenmensen te belagen.

genoemd, maar wat zouden de mensen

Het Moderne Britse Leger

Welke betekenis het heeft.

Buiten Engeland denkt men, als er sprake is van Groot Brittannië's machtspositie in de wereld, in de eerste plaats aan haar vloot. Maar ook de Britse legers zijn van grote betekenis voor het Empire. Er zijn drie Britse legergroepen. Allereerst de zogenaamde Regular Army, een soort staand leger van beroepssoldaten, dan de Territorial Army, die, naar zijn naam aanduidt, voor het eigen terrotoir (de Engelse eilanden) bestemd is, en tenslotte de nieuwe militie — met de nadruk op „nieuwe", want vóór 1852 is er ook al eens een keer een, bij wege van conscriptie samengestelde militie in Engeland geweest. Sinds 1852 echter, tot voor een paar maanden terug, was er geen Engels militair die niet tevens een vrijwilliger was.

Het Britse Staande Leger nu is een leger van beroepssoldaten, die zich voor verscheidene jaren hebben verbonden — goed geoefende mannen, voor wie het leger zowel hun tehuis is als hun loopbaan. Uit dit leger put men de manschappen voor het Britse overzese garnizoenen en houdt dan voldoende geregelde troepen in Groot Brittannië over als kern voor elk, eventueel nodig expeditie-leger.

Over dit Staande Leger moet men niet gering denken. Het telt op dit ogenblik op de eilanden zelf ongeveer 162.000 officieren en manschappen en in Indië en andere bezittingen nog eens 56.000. Deze legermacht wordt gerugg-gesteund door de 122.000 officieren en manschappen van de Koninklijke Leger-reserve alsmede — zoals wij straks zullen zien — door de territoriale troepen en de militie.

Op dit „beroepsleger" hebben de Engelsen alle recht, trots te zijn. Het expeditieleger van 1914, „het verachtelijk kleine legertje", zoals de Duitse pers het toen noemde, was zonder twijfel het in militaire zin best geoefende corps van die dagen, en het was dan ook alleen door de, in geen verhouding staande overmacht van de vijand, dat dit expeditieleger kon worden teruggedrongen van Mons tot de Marne.

De beroepssoldaat van tegenwoordig is in geen enkel opzicht de mindere van die „verachtelijke jongetjes" uit de heldhaftige jaren 1914—1918. Afgezien van hun niet veranderde vechtlust is het Staande Leger van 1939 echter geheel „nieuw", bij het vroegere vergeleken. De opleiding is veranderd, de tactiek is veranderd, en ook de uniformen, de wapens en de verpleging lijken niet meer op wat ze geweest zijn. Een hedendaags Brits soldaat in zijn „vechttenue" zou een allerzonderlingste indruk gemaakt hebben op de geregelde troepen van dertig jaar terug.

De grootste verandering echter, die in de Britse militaire organisatie heeft plaats gehad, is de bijna volkomen verdwijning van het paard, en de daarmede samenvallende „mechanisering" van de gewone infanterie-eenheden. Afgezien van de voor de Hofdienst bestemde Cavalerie, die in Londen en Windsor gestationneerd is, heeft het Staande Leger slechts twee bereden regimenten, waarbij men dan ook nog mag rekenen de paarden van de vrijwillige lijfgarde (de Territorial Yeomanry). De beroemde eskadrons van Lanciers en Dragonders, die zich in de krijgsgescheidenis zo'n grote naam hebben verworven, vervullen thans hun taak in pantserswagens of lichte tanks, wat niet verhindert, dat de oude „Cavaleristengeest" is overgegaan op tactische behandeling van de nieuwe gevechtsmiddelen.

Natuurlijk is de „infanterie" blijven marcheren, wel echter worden de infanteristen per motorwagens naar de gevechtszônes gebracht, terwijl het grootste gedeelte van hun uitrusting een halfpermanente opbergplaats heeft gevonden in de regimentsvrachtauto's — inplaats van in de ransels. Geschut van elk kaliber wordt tegenwoordig met een snelheid vervoerd, waar men vroeger niet van durfde dromen, terwijl pantserwagens als de Bren Gun Carriers naar ieder bedreigd punt „vuurkracht" kunnen aanvoeren met een snelheid van bijna 80 K.M. per uur.

De „tank" is het eerst gebruikt door het Britse leger, en de oorsprong, die de Engelsen twintig jaar geleden door de invoering van de tanks bezaten, hebben zij weten te behouden. Voor de algemene dienst kent men in Engeland drie typen tanks. De grootste afdeling daarvan wordt gevormd door lichte tanks, die met een snelheid van ongeveer 65 K.M. per uur over het open veld kunnen rijden met meevoering van twee machinegeweren, waarvan één kogels afschiet, die in staat zijn, pantsers te doorboren. De „middelsoort" en de „zware" tanks voeren een snelvuurkanon met zich mee ter aanvulling van hun bewapening met machinegeweren. Zij kunnen als gelijke de strijd aanbinden met iedere gewone, in het veld opgeworpen versterking. Gepantserde vechtwagens vormen de „speerpunt" van de Britse mobiele divisies — een niet te onderschatten macht van geheel gemechaniseerde troepen.

Terwijl het zijn aandacht gaf aan de ontwikkeling van de tank, heeft Engeland allerminst het vraagstuk van de anti-tankverdediging verwaarloosd. Een van de laatste modellen anti-tankgeschut, dat dertig pantserdoorborende kogels per seconde kan afschieten, maakte onlangs per 100 achtereenvolgende schoten 66 treffers op doelen, die over een afstand van een halve mijl heen en weer bewogen. Ditzelfde percentage wordt tussen twee haakjes ook bereikt door alle afdelingen van de Engelse artillerie.

Het is nog te vroeg om een oordeel uit te spreken over de uitwerking van de wet op de militie, welke zoals men weet, enige maanden geleden door het Britse Parlement is aangenomen. Bij deze wet werd een zesmaandse dienstplicht opgelegd aan alle jongens van twintig jaar met dien verstande, dat de milliciens — voorzover het landsbelang het toelaat — de keuze hebben tussen de drie wapens.

Na afloop van de nodige intensieve militaire oefeningen, zullen de dienstplichtigen worden toegevoegd aan de reserves van het Staande Leger, een maatregel die de militaire sterkte van Engeland in hoge mat ten goede komt. Kort geleden is de eerste groep opgeroepen, bestaande uit ongeveer 36.000 recruten, die men in kampen heeft ondergebracht. Dit zijn de eersten van ruim 300.000 mannen, die zich bij hun wapens zullen voegen.

Het Territoriale Leger, waarin de Engelsen hun tweede verdedigingslinie bezitten, is een organisatie zoals men ze elders eigenlijk niet kent. Het is een echt „burgerleger", bestaande uit mensen, die vrijwillig hun tijd ter beschikking stellen — d.w.z. al hun vrije tijd — ten dienste van het vaderland. Deze territorialen zullen bijvoorbeeld twee avonden per week opkomen om afgericht te worden, en zij verbinden zich dan tevens tot een jaarlijks verblijf gedurende een bepaalde tijd in militaire oefenkampen. Zij ontvangen niet meer dan 5 pond per jaar (een vergoeding voor hun geregelde opkomst), maar kunnen in tijd van nood worden opgeroepen voor de volledige militaire dienst.

De hele Engelse luchtbescherming is in handen van de territoriale, dat is dus de vrijwillige luchtbeschermingseenheden, die ieder op zijn beurt de laatste maanden gestationneerd zijn geweest op „strategische punten" en die deze wachtposten zullen blijven betrekken totdat er weer wat licht komt aan de politieke horizon.

Het Territoriale Leger heeft twee hoofdindelingen: a) de Luchtafweerdivisies en b) het Territoriale Veldleger, waarin eenheden van alle wapens zijn ondergebracht voor de dienst over zee. Beide afdelingen zijn gewapend en uitgerust naar dezelfde schaal als het Staande Leger en zijn (vroegere ondervinding heeft dit bewezen) zeer zeker in staat om op ieder ogenblik hun plaats „aan het front" in te nemen.

Het Territoriale Leger is een betrouwbare barometer van de ontwikkeling der openbare mening in Engeland. In September 1937 telde dit, uit vrijwilligers bestaande leger, 14.000 officieren en manschappen; in Maart 1939 was dit aantal gestegen tot 212.000, in April d.a.v. tot 222.000, in Mei was het reeds 377.000, en op de eerste Juni waren er 406.000 ingeschreven. De laatste cijfers, die over Juli lopen, stellen ons tegenover een Territoriaal Leger van meer dan 415.000 officieren en manschappen.

De betekenis van de Engelse vrijwilligers en hun waarde als gevechtstroepen kwam tijdens de wereldoorlog duidelijk aan de dag, men vergat toen helemaal, dat zij oorspronkelijk bedoeld waren louter ter verdediging van het binnenland, dus als een soort schutterijen. In Juli 1914 telde men 265.000 territorialen, doch op 11 November 1918 stonden er in het geheel 1.050.0000 ingeschreven. Van de territorialen sneuvelden er 627.000, officieren en manschappen, en niet minder dan 70 Victoria-kruisen, Engeland's hoogste militaire orde, werden deze „amateur-soldaten" op de borst gespeld.

Een overzicht van de Britse legermacht is niet volledig, als men niet tenminste de rol aanduidt, die zij tijdens een oorlog te vervullen krijgt. De hele legerorganisatie is er in Engeland op ingericht om te zorgen, dat zij bruikbaar zal zijn aan gene zijde van het Kanaal. Alle voorbereidingen, die getroffen worden, houden daarmee rekening. Dit aangewezen zijn op expedities buitenslands, maakt, dat niets zo onmisbaar is als de samenwerking tussen leger, vloot en luchtmacht, hetgeen weer aan de troepen de zekerheid geeft, dat die drie strijdmachten voortdurend tot steun zijn van elkander en alle drie gericht op één enkel strategisch doel. Vandaar dat men gerust mag zeggen, dat het Britse leger meer dan enig ander leger met zelfvertrouwen ten oorlog trekt.

Men kan op twee manieren de weerkracht van een land afmeten: aan de bajonetten of aan de kwaliteit van heel het militaire apparaat in vergelijking met andere. Let men op discipline, vooroefening, uitrusting, vuursterkte, bewegelijkheid en reserves van oorlogsmateriaal, dan kan het Britse Leger iedere vergelijking met elke andere oorlogsmacht doorstaan — en dan bevinden zich in de rug van dat leger nog zoveel oorlogsindustrieën en burgerlijke diensten, en staat achter deze alle een Verenigd Brits Imperium, dat de machtigste, economische eenheid is, waarvan de moderne beschaving kennis draagt.

Men waardeert datgene wat men bezit in verhouding tot de vrees het te kunnen verliezen.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
"De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD UITSLAGEN

Bondselftal A — Bondselftal B	3—1.
Volcania — Willemstad	5—2.
S.U.B.T. 2 — Volharding 2	5—1.

INSCHRIJVINGEN: **Asiento:** J. Brepols
S.U.B.T.: J. Hellmund
Scherpenheuvel juniors: A. Rosina.
Volcania juniors: Edgard Francisco, Esteban Felida, Mario Picus, Moizes Martes.

STAND VAN DE COMPETITIE 1939

A-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
Jong Holland 1	6	6	0	0	19	4	12	2.—
Atletico 1	3	3	0	0	12	1	6	2.—
S.U.BT. 1	5	4	1	0	24	5	9	1.80
Scherpenheuvel 1	5	2	1	2	11	15	5	1.00
Hollandia 1	6	1	3	2	5	10	5	0.83
Volharding 1	5	2	0	3	12	7	4	0.80
R.C.C. 1	5	1	1	3	6	9	3	0.60
Asiento 1	6	1	1	4	5	17	3	0.50
Hercules 1	5	1	0	4	2	21	2	0.40
Transvaal 1	5	1	0	4	6	16	2	0.40

RES.A-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
Jong Holland 2	3	3	0	0	8	1	6	2.—
Scherpenheuvel 2	3	3	0	0	9	3	6	2.—
S.U.B.T. 2	5	4	0	1	19	5	8	1.60
Asiento 2	2	1	0	1	1	5	2	2.—
Transvaal 2	3	0	0	3	3	8	0	0.—
Volharding 2	2	0	0	2	1	9	0	0.—
Hercules 2	1	0	0	1	0	3	0	0.—
Atletico 2	3	0	0	3	0	8	0	0.—

B-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
Jong Curaçao	4	4	0	0	7	0	8	2.—
Sparta	2	1	0	1	2	1	2	1.—
D.C.C.	2	1	0	1	4	3	2	1.—
Volcania	3	2	0	1	9	5	4	1.33
Willemstad	4	1	0	3	6	12	2	0.50
Arsenal	3	0	0	3	1	8	0	0.—

JUNIOR-KLASSE	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
Scherpenheuvel	2	2	0	0	6	1	4	2.—
S.U.B.T.	2	1	1	0	6	3	3	1.50
Hercules	3	2	0	1	11	4	4	1.33
Volcania	2	0	1	1	3	10	1	0.50
Jong Holland	1	0	0	1	0	4	0	0.—
Tropials	2	0	0	2	1	5	0	0.—

R.C.C. 2 heeft zich teruggetrokken van de competitie res.A-klasse.

Hollandia 2 heeft zich eveneens teruggetrokken uit de competitie res.A.-klasse.

De vereniging R.C.C. is een boete van ƒ 5.— opgelegd, ingevolge art. 4 lid abc R.C.W., wegens het niet opkomen tegen Scherpenheuvel 1 op 22 Oct. j.l. Voorts met de bepaling dat de wedstrijd overgespeeld wordt.

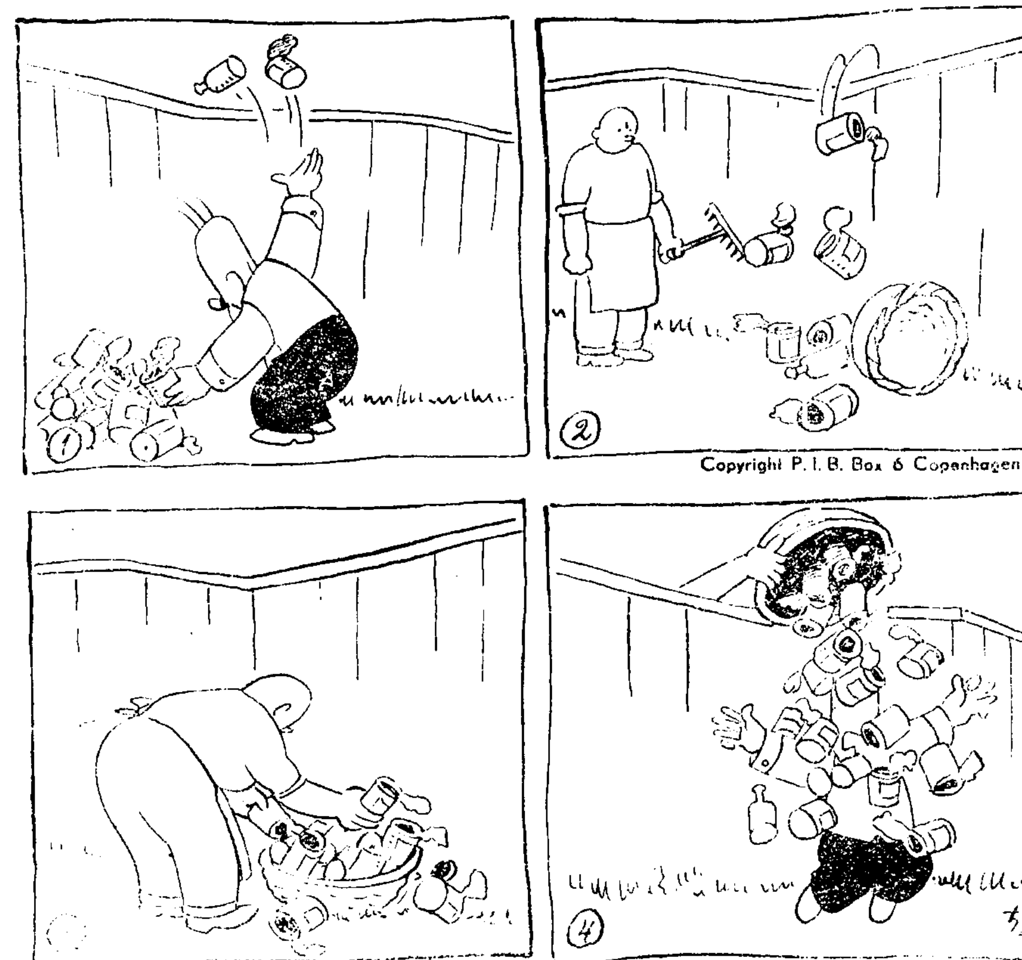
HET BESTUUR.

De Spaanse en Britse wachten te Gibraltar gingen zeer broederlijk met elkaar om, totdat van overheidswege hier een eind aan werd gemaakt.

Deze Japanse haan heeft een staart van 4 meter lengte. Hij staat hier op een tentoonstelling te Ohio, Cleveland.

DE ENE DIENST IS DE ANDERE WAARD.